

Kaede
Kuzunoha

6

ไล่พี่
ก๊วน
จ๊วน
ให้
ทิ้ง
สวสนน์
!

presented by
**Hiroataka
AKAGI**
Illustration
Mataro

ไล่ผีทั้งที จี้จุดให้ถึงสวรรค์!

Story : Hirotaka AKAGI
Illus. : Mataro

ตัวอย่าง

ไลฟ์ ทั้งที จัด ให้ถึง ลวรส

6

presented by
**Hirotaka
AKAGI**

Illustration
Mataro

CONTENTS

บทนำ	003
บทที่ 1 ปฏิบัติการช่วยเหลือวาริเบะ เอนจู	022
บทที่ 2 ปฏิบัติการปราบชักคิ้วบัส	135
บทที่ 3 ทัศนโมบรูดเฮอร์บฏ	200
บทที่ 4 เขาของชักคิ้วบัส VS ลิบล่องปรมาจารย์สาย ลวง VS ผู้ช่วยช่วยเหลือวาริเบะ เอนจู	297
บทส่งท้าย	388

Haruhisa Furuya
ฟุรุยะ ฮารุฮิสะ

Misaki Soya
มิซากิ มัทสึ

Enju Warashibe
เอนจู วาราชิบะ

Kaede Kuzunoha
คยูเอนะฮะ คางาเอะ

ไลฟ์ ทั้ง ใจ ให้ ถึง ลวง

6

presented by
**Hirotaka
AKAGI**

Illustration
Mataro

CAST

ปี 1 โรงเรียนปรานปราม
เพื่อนร่วมชั้นของซารุซึะ
เป็นพวกโรคิจิ

คารา
สุเม:
อา
โออิ

HITOT:

ปี 1 โรงเรียนปรานปราม
เด็กสาวผู้มีเดิรมารดันทนหา
ถูกสาปให้มองเห็นถึงเรื่องภายในจิตใจ

โซ
ยะ:
มิซา
กิ

EATTE HITOT:

ปี 1 โรงเรียนปรานปราม เด็กหนุ่ม
ผู้มีแขนต้องสาป มีความสามารถ
ในการชำระล้างจิตใจให้บริสุทธิ์

ฟูรุ
ยะ:
ฮารุ
ฮิส:

HITOT:

มัธยมต้นชั้นปี 3 โรงเรียนปรานปราม
เด็กสาวอีกกับผู้คอยให้ข้อมูลแก่
ซารุซึะ

ทากิ
คาเว:
เมย์

EATTE HITOT:

สังกัดหน่วยสืบสวน สหภาพนัก
ปรานปราม เด็กสาวผู้เคยใช้วิชาของม่อนเด็ก
ร่วมกับซารุซึะ

ฟูมิ
โคริ
ซากุ
ระ:

HITOT:

ปี 2 โรงเรียนปรานปราม
เพื่อนสมัยเด็กของซารุซึะ เป็น
นักปรานปรามที่มีผลงานมาแล้วมากมาย

คุซุ
โนะ:
อะ:
คา
เอเด:

EATTE HITOT:

ลูกสาวของตระกูลซารุซึะ
ที่เป็นหนึ่งในตระกูลเก่าแก่ทั้งเก้า
ลูกชายของซึกคิโนฮิชิ

วาระ
ชิเบ:
เอน
จู

HITOT:

หัวหน้าตระกูลซารุซึะ
ที่เป็นหนึ่งในตระกูลเก่าแก่ทั้งเก้า
เป็นสิบสองปรมาจารย์สายสวรรค์

ซุเม
ราจิ
นัท
สัท

EATTE HITOT:

วิद्यุยานสาวฉิวหน้าผาก
ที่เฝ้าจากแขนของซารุซึะ
ตัวการ์ของทศโนเบรณการ์

มิโฮ
โท:

HITOT:

นักเรียนโรงเรียนสตรีวิทยา
สัดส่วนร่างกายทำให้ผู้ชายทุกคน
ที่ได้เห็นต้องหลงเสน่ห์

โคอิ
นาตะ:
ชิสุกะ:

EATTE HITOT:

อดีตสาวตลก
เป็นคาบงเจเนนได้แต่ไม่ชอบออกเถ้า

นาจ
โมะ:
มุค
สุมิ

HITOT:

เผ่ามารที่จองเฝ้าจากพวกซารุซึะ
เพื่อชิงชิ้นส่วนศักดิ์สิทธิ์

อัน
ไกร
มา
เสียส

EATTE HITOT:

บทนำ

ตัวฉัน.....คุชโนะฮะ คาเอเดะที่เกิดในตระกูล “คุชโนะฮะ แห่งปีศาจจิ้งจอก” ที่เป็นตระกูลผู้มีพลังวิญญานระดับสูงสุดของญี่ปุ่นนั้น แทบไม่มีความทรงจำที่ใช้เวลาร่วมกับครอบครัวเลย

แม่ที่เป็นผู้สืบทอดโดยตรงของคุชโนะฮะและมีวิชาแปลงกายระดับสูงสุดในโลก กับพ่อที่คอยช่วยงานแม่นั้น ต้องไปทำงานในประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก คุณยายที่เป็นประธานของสมาคมนักปราบมาร คุชโนะฮะ คิคุโนะกังงานยุ่งตลอดทั้งวัน

ฉันที่ต้องอยู่ในบ้านคนเดียว ถูกมอบหมายให้ฝึกฝนอย่างหนักเพื่อให้มีฝีมือในระดับที่คู่ควรกับการสืบทอดตระกูล คุชโนะฮะ

.....พูดตามตรง ฉันรับการฝึกฝนด้วยความต้องการของตัวเองมากกว่าถูกบังคับ แม้ว่าคุณยายจะบอกว่า “เธอยังเป็นเด็ก ไปเล่นสนุกบ้างเถอะ” แต่ก็ไม่ฟัง สุดท้ายได้รับการศึกษาทั้งในด้านวิชาปราบมารและเรื่องอื่นๆ

ถ้าหากมีฝีมือดีมากพอ ก็จะสามารถไปทำงานร่วมกับคุณพ่อ, คุณแม่ และคุณยายได้

แบบนั้นต้องได้ใช้เวลาร่วมกันมากขึ้นแน่

ตัวฉันมีนิสัยจริงจังมาตั้งแต่แรก และมักจะพูดกล่อม

ตัวเองอย่างนั้นเพื่อกลับเกลื่อนความเหงาพร้อมกับมุ้งมันผีฝน
และการถูกยอมรับว่าเป็นนักปราบมารฝีมือดีนั้น จำเป็น
ต้องทำตัวให้คู่ควรกับตำแหน่งด้วย

ฉันพยายามใช้คำพูดและการวางตัวให้มีความเข้มงวด
ไม่อ่อนข้อ ทำให้ไร้ช่องว่างสมกับเป็นผู้นำคนต่อไปของตระกูล
คุซุโนะซะที่เป็นผู้นำของ “ตระกูลเก่าแก่ทั้งเก่า”

สร้างกำแพงขึ้นรอบข้างเพื่อให้ห็นลัษที่เดิมทีก็เย็นชาไม่
เป็นมิตร ยิ่งดูเย็นเยือกขึ้นไปอีก

แน่นอนว่าเด็กแบบนั้นไม่มีทางหาเพื่อนได้อยู่แล้ว

เดิมทีฉันเป็นตัวตนที่จะถูกเคารพหรือหวาดกลัว เพราะ
เป็นลูกสาวผู้สืบทอดตระกูลผู้มีพลังวิญญานชื่อดังอยู่แล้ว
พอฉันทำตัวเข้มงวดก็ย่อมไม่มีใครยอมเข้าใกล้ด้วย

แม้แต่จิ้งจอกทองกับจิ้งจอกเงินที่ถูกพามาจากตระกูล
ย่อยของคุซุโนะซะเพื่อเป็นผู้ติดตามของฉัน พ่อแม่ของพวกเขา
เธอก็คงจะตกเตือนอย่างเข้มงวดว่าไม่ให้ทำเรื่องเสียมารยาท
กับฉัน และพวกเขาก็ทำตามคำพูดทุกอย่างของฉันที่ทำตัวให้
สมกับเป็นผู้นำตระกูลคนต่อไป

ระหว่างที่กำลังขัดเกลาดตัวเองเพื่อให้สมกับเป็นผู้นำคน
ต่อไปของคุซุโนะซะอยู่ในคฤหาสน์กว้างขวางด้วยตัวคนเดียว
โดยไม่ยอมเปิดใจให้แก่ใครและไม่บ่นอะไรออกไปนั่นเอง

.....พอมาคิดดูตอนนี้ ที่คุซุโนะซะ คิคุโนะซึ่งเป็น
คุณยายพาฉันไปสถานสงเคราะห์นั้น คงเป็นเพราะท่านไม่อาจ
ทนดูการใช้ชีวิตแบบนั้นของฉันได้

คุณยายคงอยากให้ฉัน ได้หาเพื่อนในสถานที่ที่มีเด็กที่
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับตระกูลผู้มีพลังวิญญานชื่อดัง

และมันก็เป็นไปตามที่คุณยายต้องการ ฉันได้พบกับเขา
ที่มุมหนึ่งของสถานสงเคราะห์ซึ่งบาทหลวงชื่อดังเป็น
ผู้ดำเนินการ

ฉันได้พบกับฟุระยะ ฮารุฮิสะ เด็กผู้ชายแสนจะธรรมดา

ภาพลักษณ์แรกสุดก็คือ “เจ้าเด็กโง่นี่มันอะไรกัน”

น่าหวนหวน ไม่มีมารยาท ทั้งๆ ที่ไม่ได้ฝึกฝนอะไรแต่
กลับบอกว่า “ฉันจะเป็นนักปราบมารเหมือนพ่อบุญธรรม!”
ไม่ยอมมองคุณพระสวรรค์ของตัวเองและความเป็นจริงเลย เป็น
เด็กที่บ้าบอที่สุด

เขาน่ารำคาญมาก

ขณะที่คุณยายกับบาทหลวงกำลังคุยกันเรื่องงานอยู่นั้น
เขามาชวนฉันที่ไม่มีอะไรทำให้ไปเล่นด้วยกันหลายครั้ง

ไม่ว่าจะทำตัวเย็นชาใส่กี่ครั้ง เขาก็ยังเข้ามาหาอย่างไม่
กลัวกันเลย

เขาสอนการละเล่นหลายอย่างที่ฉันไม่เคยรู้จัก

เข้ามาปะทะกันอย่างไม่เกรงใจราวกับเป็นเพื่อนผู้ชาย
อายุรุ่นราวคราวเดียวกัน

ชุดตัวโปรดของฉันต้องเปื้อนจนมีการทะเลาะกันยกใหญ่
ทั้งๆ ที่ฉันอัดเขาอยู่ฝ่ายเดียว แต่ตอนที่มาพบกันครั้งต่อไป
เขาก็กลับขอโทษว่า “ขอโทษเรื่องเมื่อคราวก่อนนะ” แล้วชวน

ฉันเล่นอะไรรุนแรงอีกอย่างไม่ยอมแพ้

ตอนที่ฉันหุดหู่เพราะการฝึกฝนเป็นไปไม่ได้ด้วยติดต่อกันหลายครั้ง เขาไล่เด็กคนอื่นออกไปราวกับสังเกตเห็นเรื่องนั้น แล้วมาถามฉันที่กำลังจะถูกนิสัยจริงจังของตัวเองบดขยี้อย่างไม่ยอมแพ้ ก่อนจะมาปลอบใจทั้งที่ไม่มีคำตอบรับยืนยันอะไรเลย

จากนั้นเขาก็ยังหาจังหวะชวนฉันไปเล่นบ๊าบออีก

นั่นไม่ใช่เรื่องแปลกประหลาดเท่าไร คนทุกคนคงเคยมีประสบการณ์การคบเพื่อนแบบนั้นตอนเด็ก สำหรับฟุระคุงแล้ว ช่วงเวลาที่ใช้ร่วมกันกับฉันในตอนเด็ก คงจะเป็นแค่เรื่องปกติธรรมดาที่จำแทบไม่ได้แล้ว

แต่มันเป็นไปไม่ได้เลยที่จะไม่รู้สึกดกหลุมรัก

จากนั้นวันเวลาได้ไหลผ่านไป ฉันเริ่มไปเยือนสถานสงเคราะห์นั้นด้วยตัวเอง โดยไม่เกี่ยวกับการติดตามคุณยายไปด้วย

ตอนที่ขึ้นชั้นมัธยมต้นของโรงเรียนนักปราบมาร และฟุระคุงขึ้นชั้นประถม 6 การแอบออกไปเล่นด้วยกันข้างนอกสถานสงเคราะห์กันสองคน ได้กลายเป็นเหมือนชีวิตประจำวันไปแล้ว

แต่นั้นไม่ใช่ว่าฉันกับฟุระคุงมีความสัมพันธ์พิเศษอะไร

เพียงแค่ยัยเด็กน้อยที่ชื่อว่า ฟุมิโคริ ซากุระ ชอบเข้ามาขวางพวกเราได้ มันน่ารำคาญจนฉันต้องบังคับพาตัวฟุระคุง

ออกไปนอกสถานสงเคราะห์เป็นประจำ

ยายเด็กน้อยที่คอยจับตามองการเคลื่อนไหวของฟรุยะ
คุงเหมือนเป็นสตอล์กเกอร์ มาพบตัวพวกเราอยู่หลายครั้ง แต่
ฉันก็สามารถอยู่กับฟรุยะคุงสองต่อสองได้บ่อยๆ

และในวันนั้น ฉันก็พาตัวฟรุยะคุงออกไปข้างนอกและ
เล่นกันในวันหยุด

ตอนขากลับนั่นเอง

“นี่ คาเอเดะ”

“อะไรเหรอ”

“คือว่า ตั้งแต่ครั้งหน้า ตอนจะออกมาเล่นข้างนอก
ชวนซาคุระมาด้วยได้ไหม?”

“.....จู่ๆ พุดอะไรออกมาล่ะ?”

“เหวอ!? มะ ไม่มีไร ยัยซาคุระนะ พอฉันกลับไปก็จะ
ทำอนทุกครั้งเลย คงจะอยากมาเล่นกับพวกเรานั้นแหละ”

ฉันถอนหายใจเฮือกใหญ่ให้กับฟรุยะคุง ดันมาพุด
อย่างนั้นในตอนท้ายการเดทที่สนุกสนานเสียได้

การใจดีกับคนทุกคนเป็นข้อดีของเขา แต่ในเวลาเดียวกัน
ก็เป็นข้อเสียที่ไม่อาจแก้ไขได้

ถ้าเป็นแบบนี้จะลำบากภายหลัง อาจต้องสั่งสอนไม่ให้
เขาใจดีกับผู้หญิงคนอื่นนอกจากฉัน

ตอนที่กำลังคิดเรื่องบ้าบออยู่นั่นเอง

“.....?”

พอฉันรู้ตัวว่าฟรุยะคุงไม่ได้เดินอยู่ข้างๆ แล้วหันหลัง

กลับไป ก็เห็นว่าการล้างยีนนี้กลางถนนอย่างผิดธรรมชาติ ตรงปลายสายตาของเขามีร้านขายของเก่าที่เล็กลงไม่เคยสังเกตเห็นมาก่อน

ฉันวิ่งเข้าไปหาเขาด้วยความสงสัยว่ามันมีอะไร พุระยะคงเพิ่งตามองเข้าไปด้านในร้านแบบไม่ขยับตัว

“ได้ยินเสียง.....เรียกฉันอยู่.....?”

เขาพูดอย่างนั้นทั้งที่ดูหวาดกลัวอย่างที่สุด และถูกดึงดูดเข้าไปหาอย่างรุนแรง

ถูกอะไรบางอย่างดึงดูดอยู่

ตอนนั้นฉันมีพลังในระดับที่ไม่แพ้นักปราบมารมือโปรแล้ว จึงรู้ได้ทันทีที่เกิดอะไรขึ้นกับพุระยะคง

ทั้ง ๆ ที่ฉันจับสัมผัสอะไรไม่ได้เลย แต่พุระยะคงกำลังสัมผัสถึงอะไรได้อยู่คนเดียว

มันเป็นปรากฏการณ์ที่มักจะเกิดขึ้นตอนที่คลื่นจูนตรงกับของต้องสาปที่มีจิตรุนแรงของใครสักคนแฝงอยู่ได้ง่าย ๆ ร้านขายของเก่ามักจะมีของอย่างนั้นปนอยู่ด้วย ฉะนั้นต้องไม่ผิดแน่

ถ้าเช่นนั้นแล้ว ควรจะหาของต้องสาปที่เป็นต้นเหตุแล้วชำระล้างในทันที

เพราะว่าในกรณีที่คลื่นจูนตรงกับของต้องสาป แม้จะเว้นระยะห่างยังไงก็คงได้รับผลกระทบอยู่

โชคดีว่า แม้จะใช้อาคมสัมผัสมองวิญญาณภายในร้านก็ไม่พบว่ามิจิตสัมผัสที่แข็งแกร่งอยู่เลย

สเกลวิญญาณของสิ่งของต้องสาปคงจะราวสเกล 1
ไม่กี่ 2

ถ้าแบบนั้นก็ไม่จำเป็นต้องเรียกคุณยายที่เป็นสิบสอง
ปรมาจารย์สายสวรรค์ หรือบาทหลวงที่มีพลังเทียบเท่ากัน

“ให้ตายสิ จัดการให้ละกัน”

ฉันหายใจกับฟรุยะคุงที่ถูกของต้องสาประดับแค่สิ่ง
พลางทางเขตแดนขึ้นรอบตัวเขา ก่อนที่จะเดินเข้าไปในบ้าน

หากฟรุยะคุงที่หลงไหลในตัวพ่อบุญธรรม ได้เห็นฝีมือ
ของฉันด้วยตาตัวเองแล้ว เขาต้องมาขอให้ฉันสอนวิชาปราบมาร
ให้ แล้วอาจใช้เวลาร่วมกันมากขึ้นก็ได้ ฉันจินตนาการเข้าข้าง
ตัวเองแบบนั้น

โดยไม่รู้เลยว่า ความได้ใจและความประมาทของฉัน
ทำให้เขาต้องแบกรับสิ่งใหญ่หลวงเพียงใด

“.....”

ในบ้านไม่มีใครอยู่เลย

ดูเหมือนว่าจะไม่มีลูกค้าจนเจ้าของร้านเข้าไปในหลัง
ร้าน ฉันลองส่งเสียงเรียกหลายครั้งแล้วมองวิญญาณด้านใน
ร้านโดยไม่ขออนุญาต

“.....แปลกจัง ไม่เห็นมีของต้องสาปอยู่เลย.....?”

ทั้งๆ ที่ต้องมีอะไรอยู่แน่ แต่แม้จะยกระดับความ
ละเอียดของการมองวิญญาณขึ้นไป ก็ไม่อาจจับสัมผัสได้อย่าง
ชัดเจน

ตอนที่ฉันประหลาดใจว่ามันเป็นยังไงกันแน่ สิ่งนั้นก็

เข้ามาอยู่ในสายตาของฉัน

วัตถุรูปมือสองข้างกำลังประสานนิ้วกัน

วัตถุที่เหมือนกับมัมมี่แห้งๆ นั้นดูผ่านๆ แล้วเหมือนเป็นแค่รูปปั้นน่าขยะแขยง ฉันหันไปมองของอย่างอื่นทันที

แต่อดคาใจกับรูปปั้นนั้นไม่ได้ ตอนที่หันหลังกลับไปเพื่อจะมองวิญญาณให้ละเอียดนั่นเอง มือทั้งสองข้างได้หายไปแล้ว

“เอ้”

ตอนที่รู้ตัวก็หายไปแล้ว

เสียงเซตแตงที่ทางขึ้นแตกสลายไปแล้ว และได้ยินเสียงร้องของฟรุยะคุง

พอฉันวิ่งออกจากร้านก็เห็นฟรุยะคุง กำลังก้มมองคู่มือของตัวเองอย่างประหลาดใจ

คู่มือเดินแล้วไม่มีอะไรแปลก แต่ฟรุยะคุงทำท่าเหม่อลอยพลางบอกว่า

“ได้ยินเสียงของผู้หญิง.....บอกว่าหิวอยู่.....บอกว่ารีบทำให้ถึงจุดสุดท้ายอด? อะไอย่างนั้น.....”

กำลังถูกอะไรบางอย่างสิงอยู่แน่นอน

ไม่นึกเลยว่าจะถูกของต้องสาประดับแค่นี้หลอกเอาได้ ฉันดำหนิตัวเองแบบนั้นพลางใช้วิธีการต่อไปอย่างเยือกเย็น

ใช้อาคมขับไล่สิ่งที่สิงอยู่แล้วใส่พลังวิญญาณทั้งหมดเข้าไป

มันยังไม่มีพลังมากนัก แต่ถ้าเป็นแค่วิญญาณสเกล 3

ละก็ ต้องขับไล่ออกไปได้แน่ แต่ว่า

“ทะ ทำไมกัน.....สเกลของวิญญานน่าจะเป็นแค่ 1 หรือ 2 เท่านั้นนี่.....”

ไม่ว่าจะใช้โอกาสนี้ครั้ง แม้จะใส่พลังวิญญาณลงไปจน
แทบหมดสติ แต่ก็ยังลบล้างสิ่งที่สิงพुरुषะคงอยู่ไม่ได้

ไม่ใช่แค่นั้น ฟุระะคุงบอกว่าเขาได้ยินเสียงของผู้หญิง
ชัดขึ้น และบอกว่ามีจุดแสงลอยขึ้นบนร่างกายของฉิน เห็นได้
ชัดว่าสถานการณ์ยิ่งเลวร้ายขึ้นไปแล้ว

(เราจับมือไม่ได้แล้ว.....!?)

ฉันแทบจะเสียนสติต่อหน้าปุระยงค์ที่กำลังพูดเพื่ออะไร
ไม่หยุด

โชคดียี่ว่าวันนี้เป็นวันที่มาเยือนสถานสงเคราะห์เพราะ
งานของคุณยายพอดี

ไม่มีภัยวิญญานอะไรที่คนขายที่มีพลังในระดับสูงสุด
ของญี่ปุ่นกับบาทหลวงจะแก้ไขไม่ได้

ฉันอยากจะร้องไห้ แต่สุดท้ายก็พาพुरुषของคุณกลับไป
สถานสงเคราะห์อย่างมั่นใจว่าพวกคุณยายต้องแก้ไขได้แน่

พอลกลับไปถึงสถานสงเคราะห์ คุณยายเข้ามาหาฉัน และฟรุ้งคั่งด้วยท่าทีแบบหยอกเล่น

“อะไรกัน วุ่นวายกันจริงเชียว แตกตื่นกับภัยทาง
 วิทยาศาสตร์แค่นี้ เอาแต่สู้กับเจ้าหนูน้อยจนไม่ได้ฝึกฝนเลย
 หรือไง?”

ถ้าเป็นตามปกติ ฉันจะเถียงกลับคำหยอกล้ออย่างมโหรี แต่ตอนนั้นมันฟังดูน่าฟังพาได้ ฉันจึงฝากฟุระคุงให้คุณยายจัดการโดยไม่เถียงอะไรกลับไป

“อืม กำลังถูกสิงอยู่ ฟังให้ดีๆ ในเวลาอย่างนี้ อย่าใช้อาคมขับไล่ติดต่อกัน ก่อนอื่นให้วิเคราะห์อีกฝ่ายหรือก็คือว่า ให้ใช้อาคมมองวิญญาณระดับสูง.....!”

ฉันยังจำถึงวินาทีที่บรรยายากศหยอกล้อกันตามปกติของคุณยาย มีการเปลี่ยนแปลงอย่างชัดเจน

คุณยายที่ขนทั่วร่างกายลุกชู เหม่ปากแน่นแล้วเดินออกไปจากที่นั่นโดยไม่พูดอะไร ก่อนจะพาบาทหลวง.....พาพ่อบุญธรรมของฟุระคุงกลับมาด้วย

สีหน้าของบาทหลวงตอนนั้นดูตึงเครียดอย่างที่ไม่เคยเห็นมาก่อน เขามองวิญญาณฟุระคุง ก่อนที่สีหน้าจะตึงเครียดขึ้นไปอีก

“คาเอเดะ”

คุณยายสบตากับบาทหลวงก่อนจะพูดออกมา

“ภยทางวิญญาณของเจ้าหนูน้อย มันยากลำบากนิดหน่อย ต้องใช้เวลาชำระล้างสักพัก วันนี้กลับบ้านไปก่อนนะ”

“เอ๋ ตะ แต่ว่า”

“แล้วก็อย่ามาที่นี่อีกสักพัก เข้าใจไหม?”

เสียงของคุณยายต่างจากตอนปกติ เสียงของท่านเข้มงวดแบบที่สมกับเป็นผู้นำตระกูลคุซุโนะซะ

เพราะเถียงไม่ได้ ก็เลยต้องแยกห่างจากฟุระคุงราวกับ

ถูกขับไล่ออกจากสถานสงเคราะห์

หลังจากนั้น เวลาผ่านไปได้หลายวัน

คุณยายไม่ได้กลับบ้านหรือไปที่สมาคม ไม่ว่าจะส่งคนใช้ไปถามก็ครั้งก็ไม่ได้ตอบอะไรกลับมาอย่างชัดเจน

ไม่มีสมาธิกับการเรียนในโรงเรียนนักปราบมารเลย ในหัวปรากฏภาพจินตนาการสุดเลวร้ายไม่หยุด

พระยุคละจะไม่เป็นอะไรจริงหรือเปล่านะ

จะมีอาการตกค้างรุนแรงอยู่ไหมนะ

แม้ฉันจะเชื่อมั่นว่าทั้งสองคนต้องแก้ไขได้แน่ แต่ก็ไม่รู้เลยว่าเรื่องที่ทั้งสองคนต้องใช้เวลาแก้ไขนานขนาดนี้ มันเป็นเรื่องแบบไหนกันแน่ ความวิตกกังวลเพิ่มพูนขึ้นไม่หยุด

ในที่สุดก็ไม่อาจทนความเป็นห่วงได้อีกแล้ว จึงแอบไปที่สถานสงเคราะห์ด้วยตัวคนเดียว

ใช้วิชาการแปลงกายที่กำลังฝึกฝนอยู่ลบจิตสัมผัสแล้วเดินเข้าไปในสถานสงเคราะห์โดยคิดว่าอย่างน้อยก็อยากเห็นหน้าพระยุคละ

แต่ไม่ว่าจะตามหาแค่ไหนก็ไม่เจอพระยุคละ ตอนที่กำลังจะยอมแพ้แล้วกลับออกไปนั่นเอง

ห้องทำงานของบาทหลวงที่ปกติจะห้ามไม่ให้เด็กในสถานสงเคราะห์เข้าไปนั้น

มีเสียงของคุณยายและบาทหลวงดังออกมาจากด้านใน

“ถ้าอย่างนั้น นี่เป็นชิ้นส่วนชิ้นที่เก่าไม่ผิดแน่สินะ?”

“ครับ แต่ไม่อยากจะเชื่อเลย”

บรรยากาศหนักอึ้งจนฉันอดแอบฟังไม่ได้แม้จะคิดว่ามันไม่ดี

รู้ได้เลยว่าการสนทนานี้เกี่ยวข้องกับฟุรุยะคุง

“เรื่องที่ไม่อยากจะเชื่อคือ วิญญาณนั้นน่าตะลึงยิ่งกว่าชิ้นส่วนที่เก่าเสียอีก มันอะไรกันแน่นะ”

“ตอนนี้อย่างพูดอะไรแน่ชัดไม่ได้..... ฟังจากคำพูดของฮารุฮิสะแล้ว เหมือนมันคอยกระตุ้นให้ใช้พลังของชิ้นส่วนอยู่ไม่รู้ว่าคืออะไร แต่คงไม่ใช่ตัวตนที่ดีนัก พอจะปิดผนึกได้อยู่ แต่ถ้าสมาคมรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับฮารุฮิสะละก็.....”

“ต่อให้คำนี้เรื่องที่มีการสิงของชิ้นส่วนไม่มีความคืบหน้าอย่างกับปาฏิหาริย์ อย่างดีสุดคือจับขัง แต่หากคำนี้ถึงระดับความเสี่ยงก็เป็นไปได้ว่าต้องกำจัดไปพร้อมกับเจ้าของร่างเลย”

“เป็นอย่างนั้นจริง ๆ ด้วยสินะครับ.....”

จับขัง.....?

กำจัด.....?

ใครกันนะ? ฟุรุยะคุงเหรอ?

ฉันไม่เข้าใจความหมายของคำพูดที่ได้ยิน จนทำได้แต่ยืนนิ่งอยู่กับที่

“ฮารุฮิสะตั้งหน้าตั้งตารอการเข้าโรงเรียนปราบมารปีหน้าอย่างที่สุด ในฐานะผู้เลี้ยงดูเขาแล้ว อยากจะเลี่ยงทั้งการประหารหรือการจับขังนะครับ.....”

“เดิมทีเรื่องชิ้นส่วนก็มีส่วนที่ยังไม่รู้อยู่มาก ถ้ายังมี

วิญญาณปริศนาติดตามด้วยก็ไม่มีทางรู้ได้เลยว่าจะมีความเสี่ยงมากแค่ไหน”

“ครับ ในฐานะนักปราบมารคนหนึ่ง รู้ดีว่า ไม่ว่าจะการ
สิ่งของชิ้นส่วนจะมีความคืบหน้ามากน้อยแค่ไหน ก็ไม่อาจ
ปล่อยฮารุฮิสะให้เป็นแบบนี้ต่อไปได้.....แต่ยังตัดสินใจไม่ได้ว่า
ควรทำยังไงดี”

“.....ยากจริงนั่นแหละ ทางฉันเองก็มีเรื่องของหลาน
สาวอยู่ หากเป็นไปได้อยากจะให้เจ้าหนูน้อยมีชีวิตต่อไป.....
แต่ถ้าจำเป็นจริงอาจต้องบอกคาเอเดะกับซากุระว่า เจ้าหนูถูก
พาไปที่ห่างไกลเพื่อถอนคำสาป แล้วให้ทั้งสองลืมเจ้าหนูไปซะ”

เจิบหัวจืดขึ้นมา

กระเพาะบีบตัวแน่นจนแทบจะอาเจียนตรงนั้น

ทั้งสองคนกำลังคุยเรื่องอะไรกันอยู่

ฟูริยะคุงจะจากไปจากที่นี่? ถูกประหาร?

เพราะคำสาปที่เหมือนจะไม่ใช้คำสาปที่หนักหนาอะไร

นั่น?

.....เป็นเพราะฉัน?

“ไม่นะ.....”

““ฮะ!?””

วินาทีที่ฉันอดส่งเสียงออกไปไม่ได้ ทั้งสองคนที่กำลัง
คุยกันอยู่ในห้องก็สังเกตเห็นฉันด้วยสีหน้าตกใจ

“คาเอเดะ!? ทั้งที่บอกว่าอย่ามาที่นี่แท้ ๆ ถึงกับใช้
อาคมเลยด้วย.....!”

เพิ่งเคยเห็นคุณยายแตกตื่นถึงขนาดนี้เป็นครั้งแรก ทำให้
มันใจได้เลย

เพราะฉัน ฟรุ๊ยะคุงเลยอาจถูกประหาร
จากนั้นฉันพยายามอย่างสุดชีวิต

“ไม่เอานะ.....ทำไมล่ะ! มันเป็นเรื่องผิดของหนูเอง
ท่านยาย หนูนะ หนูเป็นคนผิดเองค่ะ!”

นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ฉันวิงวอนผู้ใหญ่แบบเด็กไร้กำลัง
“หนูประมาทจนทำให้ฟรุ๊ยะคุงถูกขังต้องสาปนั้นเข้า
สิง.....เพราะงั้น ขอร้องละค่ะ! ใช้หนูเป็นเหยื่อสังเวยในอาคม
ต้องห้ามก็ได้ แต่ขอร้องละค่ะ.....ช่วยฟรุ๊ยะคุงด้วย.....”

“คาเอเดะ.....”

คุณยายอิงขณะทำหน้าซีดเพราะฉันสูญเสียความ
เยือกเย็น

“.....ตัดสินใจได้แล้วสิครับ”

บาทหลวงพยักหน้าเบาๆ อย่างตัดสินใจได้

“ต้องป้องกันในกรณีที่จะเกิดการอาละวาดขึ้นมาให้ได้
มากที่สุด และตราบไคที่คำสาปของโบราณวัตถุแห่งราคะไม่มี
ความคืบหน้า เรามาทำให้ฮารุฮิสะสามารถใช้ชีวิตตามปกติได้
เถอะครับ”

จากนั้น ตัวตนของสิ่งที่เข้าสิงฟรุ๊ยะคุง ได้ถูกเก็บเป็น
ความลับสุดยอดของเบื้องบนของตระกูลคุซึโนะสะและบาทหลวง

—เดิมทีแล้ว นี่เป็นสิ่งที่เรารู้กันแค่เฉพาะสิบสอง

ปรมาจารย์สายสวรรค์และเบื่องบนของตระกูลเก่าแก่เท่านั้น
 —มันอาจทำให้คำสาปคืบหน้าเร็วขึ้นก็ได้ อย่าเอาไป
 บอกเจ้าหนูเชียวนะ

คุณยายเกริ่นเช่นนั้น แล้วเล่าถึงความอันตรายของ
 ชั้นส่วนที่ถูกรเรียกว่าโบราณวัตถุแห่งราชะของราชาชัคคิบัลให้
 จันฟังอย่างไม่ปิดบังอะไรเลย เล่าความจริงอันน่าหวาดกลัว
 ของชั้นส่วนที่แม้แต่นักปราบมารมือโปรก็ยังไม่รู้

ในตอนนั้น คุณยายบอกกับจันที่โทษตัวเองเรื่องคำสาป
 ของฟุระคุงอย่างที่สุดว่า

“นั่นเป็นของที่เอาชนะไม่ได้แม้แต่นักอาคมระดับสิบสอง
 ปรมาจารย์สายสวรรค์ ดังนั้นมันไม่ใช่ความผิดของหลานเลย
 เพราะฉะนั้นให้ใช้เวลาพร้อมกับเจ้าหนูอย่างไม่ต้องมาเสียใจใน
 ภายหลัง ผู้หญิงตระกูลคุซึโนะอะจะมีความรักลึกล้ำทุกรุ่น ถ้า
 หากอดกลั้นความรู้สึกไว้ ไม่รู้เลยว่าจะระเบิดออกเมื่อไหร่”

พูดลอบใจอย่างอ่อนโยน

แต่จันหยุดโทษตัวเองที่ทำให้ฟุระคุงต้องถูกคำสาป
 ร้ายแรงเข้าสิงไม่ได้ หัวใจมันเยียบเย็นโดยไม่ได้สนคำพูดของ
 คุณยายเลย

ฟุระคุงต้องรู้สึกแค้นจันแน่

เรื่องที่คนอย่างจันไปหลงรักเขาแล้วคาดหวังให้เขารัก
 ตอบนั้น เป็นเรื่องที่บาปหนาอย่างที่สุด

ยิ่งคิดแบบนั้น จันก็ยิ่งปฏิบัติตัวกับฟุระคุงอย่างเย็นชา
 และข่มขู่ดุด่ามากขึ้น

ราวกับจะอดกลั้นความรู้สึกของตัวเอง ราวกับจะให้เขา
เกลียด

หลังจากที่บาทหลวงเสียชีวิต แม้ว่าฉันจะได้ใช้เวลาร่วมกับ
ฟุยุะคุงมากขึ้น เพราะสืบทอดหน้าที่ในการตรวจคำสาป
เป็นระยะ แต่มันก็ไม่ได้เปลี่ยนไปเลย

แต่โชคดีว่า แม้เวลาจะผ่านไปหลายปี คำสาปของเขา
ไม่มีความคืบหน้าเป็นพิเศษ ความรู้สึกโทษตัวเองอันรุนแรง
ราวกับจะทำร้ายตัวเองค่อยๆ จางลงจากใจของฉันทีละน้อย

จนกระทั่งฟุยุะคุงพบกับไซยะ มิซากิ สถานการณ์
คำสาปของเขามีความเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว

“.....อืม”

ฉันหลับพักผ่อนอยู่ในโรงแรมแถวบริเวณที่ไปทำงาน
และต้องตื่นด้วยเสียงร้องเตือนดังสนั่น

อาจเป็นเพราะกำลังเหนื่อยอยู่ ฉันจึงฝันเห็นเรื่องเมื่อ
สมัยก่อน

ความฝันเกี่ยวกับความผิดของตัวเอง ความฝันเกี่ยวกับ
ความผิดพลาดที่ไม่อาจขจัดใช้ให้ได้

“รู้สึกเหมือนไม่ได้พักผ่อนเลย.....”

จะเป็นเพราะฉันนอนไม่พอ หรือเป็นเพราะฝันร้ายกัน
นะ ท้องของฉันรู้สึกปวดขึ้นมาอย่างรุนแรง

หัวแล่นได้อย่างเชื่องช้า จนฉันถึงกับไม่ทันสังเกตว่ามี
เสียงร้องเตือนดังอยู่

แต่วินาทีที่มองเห็นหน้าจอสมาร์ตโฟน หัวที่เล่นซาก็ต้อง
ตื้นขึ้นเต็มตา

—เด็กสาวที่ถูกโบราณวัตถุแห่งราชาของราชา
ชักคิบบัสเข้าสิง วาราชิเบะ¹ เอนจู ถูกเผ่ามารลักพาตัวไป

—ยังตามหาที่อยู่ไม่พบ จะมีการจัดตั้งหน่วยค้นหา
และหน่วยช่วยเหลือขึ้นอย่างเร่งด่วน

—ขอให้นักปราบมารในบริเวณใกล้เคียง ตอบกลับ
การเข้าร่วมปฏิบัติการกับทางสมาคมอย่างด่วนที่สุด

ข้อความเตือนเร่งด่วนที่ถูกส่งไปยังนักปราบมารที่มี
ใบอนุญาตจริงทุกคน

พอมองเห็นประโยคว่า ‘เด็กสาวที่ถูกโบราณวัตถุแห่ง
ราชาของราชา ชักคิบบัสเข้าสิง วาราชิเบะ เอนจู’ ฉันก็กระโจน
ลุกขึ้นจากเตียง

วาราชิเบะ เอนจูเป็นชื่อของเด็กสาวที่ฟูรุยะคุงพา
ทัศนศึกษาในโรงเรียน และช่วยเหลือออกมาจากเงื้อมมือของ
อาชญากรวิญญาณ

แต่เด็กสาวคนนั้นกลับถูกขึ้นส่วนเข้าสิง แกมเผ่ามาร
ยังลักพาตัวไปอีกด้วย

¹ มีการเปลี่ยนแปลงจาก วาราจิเบะ (เล่ม 5) เป็น วาราชิเบะ เนื่องจากว่า ในปกเล่ม 5
นั้นมีการใช้ชื่อภาษาอังกฤษ Warajibe แต่เล่ม 6 นี้มีการยืนยันว่าชื่อนี้เป็น Warashibe
จึงขอแก้ไขดังกล่าว

ไม่มีทางที่ฟุรุยะคุงจะอยู่เฉยได้แน่
และนั่นก็เท่ากับว่า เขาอาจได้พบกับความจริงของ
ชั้นส่วนที่ปกติแล้วไม่มีทางรู้ไม่ว่าจะพยายามแค่ไหนก็ตาม
“.....อีก”

ฉันเริ่มเคลื่อนไหวทันทีโดยลืมไปว่านี่เป็นช่วงเวลา
สำหรับพักผ่อน

เพื่อไม่ให้ฟุรุยะคุงเข้าร่วมแผนการ และไม่让他ได้
พบกับความจริงของชั้นส่วน

เรื่องนี้ไม่ใช่แค่เป็นการตัดสินใจของคุณยาย แต่เป็น
ความเห็นแก่ตัวของฉันอยู่หลายส่วนด้วย ขณะเดียวกันฉันก็
ต้องทรมานกับความรู้สึกรังเกียจตัวเอง

บทที่ 1 ปฏิบัติการช่วยเหลือ วราชิเบะ เอนจู

1

เด็กสาวที่ถูกโบราณวัตถุแห่งราชะของราชาซึกคิวบัส
เข้าสิง ถูกเผ่ามารลักพาตัวไป

คำประกาศไม่น่าเชื่อนั้น คงจะเป็นระเบิดลูกใหญ่ที่สุด
ตั้งแต่สมาคมนักปราบมารถูกก่อตั้งขึ้น

เด็กสาวที่เกลียดตัวเองที่จะแพร่ความโชคร้ายให้กับ
รอบข้าง วราชิเบะ เอนจู

พิธีกรรมอัญเชิญขึ้นส่วนที่ตระกูลวราชิเบะแอบดำเนินการ
ลับหลัง โดยใช้เรื่องที่เอนจูมีพลังในการก่อให้เกิดอุบัติเหตุ
ทางเพศขึ้น เธออาสาที่จะลงมือเองและพิธีกรรมนั้นก็ประสบ
ความสำเร็จ

แต่เผ่ามารชื่ออันโดรมาเลียส กลับลักพาตัวเด็กสาวที่
ถูกขึ้นส่วนเข้าสิงออกมาจากคุกใหญ่ที่ไม่น่าจะถูกแหกได้ และ
ตอนนี้ยังหาตัวเธอไม่เจอ

ข่าวร้ายที่เกิดขึ้นมาระหว่างที่สมาคมกำลังยุ่งกับการ
รับมือกับวิญญาณร้ายและเครื่องมืออาคมที่คาชิม่า เรย์โกะ
ปลดปล่อยออกมา ทำให้สมาชิกระดับสูงของสมาคมต้องปวด

ศิระกันใหญ่ คนของตระกูลหลักของตระกูลเก่าแก่ที่เห็นว่าเป็นสถานการณ์ร้ายแรง ทำอำนาจของพวกเขาเพื่อเรียกประชุมอย่างเร่งด่วน โดยทำเป็นเรื่องสถานการณ์ในท้องที่ที่กำลังมีคนไม่พออย่างที่สุดไป

ในระหว่างที่สถานการณ์ฉุกเฉินนี้กำลังทำให้ทั้งวงการต้องตึงเครียด คนที่แสดงโทสะให้กับข่าวการลักพาตัวผู้มีชั้นส่วนมากที่สุด คือหัวหน้าของหน่วยสืบสวน นางิสะแห่งการทลายอาคม

ในห้องพักผ่อนของคุณใหญ่ที่แม่ตอนนี้กำลังวุ่นวายกับการมองวิญญาณในที่เกิดเหตุ และฟื้นฟูระบบรักษาความปลอดภัยกันอยู่นั้น เธอเอามือแตะหน้าผากแล้วถอนหายใจเอืออใหญ่

“.....ชิ ต้องไปขอโทษยายเทมาริแล้วสินะ”

นางิสะนึกไปถึงตอนที่ตัวเองก่นด่าหัวหน้าตระกูลวาราชิเบะ หรือวาราชิเบะ เทมาริ เพราะปฏิเสธไม่ยอมมาช่วยเหลือการตามหาคาชิม่า เรย์โกะ จากนั้นสีหน้าเธอก็หมองลง ตอนนั้นเทมาริบอกว่าจะไปพักผ่อน แต่นั่นเป็นเรื่องโกหก

เทมาริเข้าไปยุ่งภารกิจที่ไม่อาจเปิดเผยได้ นั่นคือการเตรียมพิธีกรรมอัญเชิญขึ้นส่วนที่จะใช้เด็กสาวคนหนึ่งเป็นเหยื่อสังเวย

นางิสะเองก็เคยถูกเทมาริมาปรึกษาเรื่องวาราชิเบะ เอนจู เด็กสาวที่มีพลังในการแพร่ความโชคร้ายให้กับทุกคน

อย่างไม่เลือกหน้า

สาเหตุที่ยังจำฝังใจก็เพราะว่า มันเป็นเรื่องที่เทมาริที่มินิัสสบายใจอย่างไม่เคยต้องเจอความลำบากมาก่อนเพราะพลังความโชคดีที่หาได้ยาก ถึงขนาดต้องทำหน้าตึงเครียด

วาราชิเบะ เอนจู เด็กสาวที่ต้องถูกขังไว้ในห้องเป็นเวลานานเพื่อจะกดพลังความโชคร้ายของตัวเอง บอกว่ายอมตายเพื่อจะทำประโยชน์ให้ใครคนอื่นได้สักครั้ง แล้วขออาสาเข้าร่วมภารกิจอันตรายอย่างพิริอัญเชิญขึ้นส่วน

เทมาริที่เป็นห่วงเอนจูยิ่งกว่าใครนั้น เตรียมพิธีกรรมด้วยความรู้สึกแบบไหนกันนะ และตอนนี้ที่ความปรารถนาครั้งสุดท้ายของเอนจูกำลังถูกเหยียบย่ำอยู่ในใจของเทมาริจะรู้สึกยังไง

นางิสะนึกถึงเทมาริที่ไม่ค่อยตอบรับการติดต่อเรื่องส่วนตัวจากนางิสะ แล้วเตะเก้าอี้ที่อยู่ใกล้ ๆ จนเหมือนกับเหตุการณ์โพลเทอโรโกสต์

อา น่ำโมโหชะมัด

ราวกับถูกความรู้สึกนั้นกระตุ้น นางิสะลงมือจับกุมอาชญากรวิญญานจำนวนมากโดยไม่พักผ่อนเลย จากนั้นก็สั่งเพื่อบังคับวิญญานพวกนั้น นางิสะที่ไม่จำเป็นต้องขออนุญาตเพื่อจะเข้าสิงเพราะเป็นสถานการณ์ฉุกเฉิน ลงมือมองวิญญานอย่างต่อเนื่องจนพลังวิญญานหมด

เพื่อจะตามหาที่หลบซ่อนตัวของอันโดรมาเลียส ผ่านมารที่ลักพาตัวเอนจู

ถ้ามันพาเอนจูหนีไปยังโลกมารแล้วก็ไม่อาจทำอะไรได้ แต่ประตูไปสู่โลกมารนั้น ไม่ใช่สิ่งที่จะถูกเปิดขึ้นมาได้ง่ายๆ และอันโดรมาเลียสก็เคยถูกปราบไปครั้งหนึ่งแล้ว คงจะมีพลังงานเหลืออยู่ไม่มากนัก

นางิสะเชื่อว่า มันต้องไปหลบซ่อนตัวอยู่กับมนุษย์ที่หลอกลวงในโลกนี้แน่ เธอจึงมองวิญญาณต่อไปไม่หยุด

แน่นอนว่า คนที่ตามหาเอนจูอย่างเอาเป็นเอาตาย ไม่ได้มีแค่นางิสะคนเดียว

ตอนนี้สมาคมนักปราบมารทั้งสมาคมกำลังตามหาตัวเอนจูเช่นกัน

เบื้องบนของสมาคมใช้อำนาจของตนเอง บังคับเรียกตัวนักปราบมารระดับสูงจากเขตต่างๆ มาช่วยคลี่คลายคดีลักพาตัวนี้

แน่นอนว่า หากทำเช่นนั้นในปัจจุบันที่ต้องยุ่งกับการรับมือเครื่องมืออาคมและวิญญาณร้ายที่คาซึมา เรย์โกะปลดปล่อยออกมา จะทำให้ท้องที่ต่างๆ เกิดความวุ่นวาย

ในท้องที่ที่มีวิญญาณโคอิหลบซ่อนตัวอยู่นั้น เหล่านักปราบมารระดับต่ำต้องเสี่ยงชีวิตเพื่อถ่วงเวลาไว้ ส่วนคดีที่ถูกตัดสินว่ามีความแรงด่วนต่ำ นักปราบมารผู้รับผิดชอบทุกคนจะถูกดึงตัวไป จนกลายเป็นว่าต้องทิ้งท้องที่นั้นไปเลย

เรื่องที่ตามปกติแล้วจะเป็นไปไม่ได้ เป็นการตัดสินใจเสี่ยงที่หากผิดพลาดไปแม้แต่นิดเดียว ชีวิตของคนทั่วไปจะต้องตกอยู่ในอันตราย

แต่แม้ว่าสมาคมจะรู้ถึงความเสี่ยงนั้น พวกเขาก็ตัดสินใจว่า “การชิงขึ้นส่วนคืนมาจากเผ่ามาร” เป็นเรื่องสำคัญกว่า และให้การค้นหาเผ่ามารกับเอนจูเป็นเรื่องด่วนที่สุด

นั่นคงจะได้ผล

“หัวหน้าหน่วย!”

ทาหาราปะ โซเกน คนสนิทของนางิสะที่ปกติจะเยือกเย็นวิ่งเข้ามาในห้องพักผ่อนโดยที่แว่นตาเคลื่อนลงตามสันจมูก

“โผล่มาแล้วครับ! หน่วยหลักของทีมค้นหาตรวจพบพลังวิญญาณของเผ่ามาร และหาที่หลบซ่อนตัวเจอแล้ว!”

“หา!? จริงนะเหรอ!”

หน่วยหลักของทีมค้นหา

เป็นหน่วยค้นหาที่แข็งแกร่งที่สุด ซึ่งเป็นความร่วมมือของยอดฝีมือตระกูลโซมะที่ชำนาญเรื่องการมองวิญญาณ และตระกูลวาระชิเบะที่มีพลังโชคดี

นางิสะคิดอยู่แล้วว่าคนที่จะตามหาเบาะแสแรกเจอคงเป็นพวกเธอ แต่ถึงอย่างนั้นนางิสะก็ต้องตะลึงให้กับการทำงานที่รวดเร็วกว่าที่คิดเอาไว้ ไม่นึกเลยว่าจะตามหาที่หลบซ่อนเจอด้วย

พลังความโชคดีที่ประสิทธิภาพจะขึ้นอยู่กับสภาพจิตใจของเทมาริ ดังนั้นคงจะเป็นการช่วยเหลือได้อย่างมาก

นางิสะรู้สึกได้ถึงความมุ่งมั่นของเทมาริพลางเข้าไปถามทาหาราปะ

“แล้วมันไปซ่อนอยู่ที่ไหน!”

“เรื่องนั้น.....”

ทาหาราบะไม่ตอบคำถามของนางิสะในทันทีอย่างหาได้ยาก ก่อนจะรายงานโดยหลังเหวี่ยงไพล่ย่อยลงมาตามแก้มด้วย

“.....ที่ฐานหลักของเมย์ฟุคุเรนครับ”

“เมย์ฟุคุเรน.....!? พวกองค์กรคุ้มครองวิญญาณที่ใหญ่ที่สุดในประเทศนั้นเหรอ!”

ข้อมูลที่ทาหาราบะพูดมา ทำให้มีคำว่า “จริง ๆ ด้วย” และ “เลวร้ายที่สุด” ผุดขึ้นในหัวของนางิสะ

องค์กรคุ้มครองวิญญาณ

นั่นคือชื่อเรียกรวมขององค์กรเอกชนที่ยืนยันว่าการใช้ “ความรุนแรง” อย่างวิชาปราบมารกับวิญญาณร้ายและไคอินั้น เป็นเรื่องถูกต้องจริงหรือเปล่า หากพูดคุยและเช่นไหว้วิญญาณร้ายดี ๆ พวกเขาต้องไปสู่สุคติได้แน่

พวกนั้นเรียกร่องสิทธิมนุษยชนของคนตายที่จะทำร้ายคนเป็น ยึดมั่นในอุดมคติจนขัดขวางการใช้ชีวิตอย่างสงบสุขของคนเป็น

กลุ่มผู้สนับสนุนนั้นมีทั้งปัญญาชนที่มักออกทีวีและนักการเมืองส่วนหนึ่งด้วย ใช้สื่อเป็นเครื่องมือจนกระทั่งได้รับการสนับสนุนจากคนทั่วไปอยู่ไม่น้อย นับว่าเป็นพวกน่ารำคาญที่บางครั้งก็ใช้อุดมคติที่ไม่อาจเป็นจริงได้ มาสร้างความอันตรายให้กับนักปราบมารโดยตรง

แต่ความอันตรายที่แท้จริงขององค์กรนี้เป็นเรื่องอื่น

ความเลวร้ายที่แท้จริงของพวกเขา คือ การใช้อุดมคติอันงดงามให้การสนับสนุนอาชญากรวิญญานในเบื้องหลังอยู่บ่อยครั้ง

สมาชิกส่วนใหญ่จะเชื่อในอุดมคติขององค์กรคุ้มครองวิญญาน บริจาคเงินและมอบสถานที่ดำเนินการให้ด้วยความใจดี แต่สมาชิกส่วนหนึ่งใช้ความใจดีนั้น ในการร่วมมือกับอาชญากรวิญญานและทำเรื่องร้ายต่าง ๆ

แต่แม้จะรู้เช่นนั้น พวกนางสีงก็ไม่สามารถจัดพวกเขาได้ในรวดเร็ว สาเหตุก็คือ สมาชิกส่วนใหญ่ไม่รู้จักความจริงขององค์กรคุ้มครองวิญญาน

ไม่ว่านักปราบมารที่มีฝีมือยอดเยี่ยมจะมองดูวิญญานเพียงใด ก็ไม่สามารถหาหลักฐานการกระทำผิดจากคนใจดีที่ไม่รู้อะไรได้เลย เหล่าอาชญากรหลบซ่อนตัวอยู่ในสมาชิกจำนวนมหาศาลจนไม่อาจหาเจอได้ง่าย ๆ ปัจจุบันจึงต้องปล่อยให้อาชญากรวิญญานและเหล่าผู้สนับสนุนแอบทำงานในเบื้องหลังต่อไป

และพวกเขาเป็นองค์กรจิตกุศลที่มีอิทธิพลจากการร่วมมือกับผู้มีอำนาจในวงการต่าง ๆ ทำให้มีวิธีการรับมือที่ถูกกฎหมายอยู่ไม่มากนักจนน่าแค้นใจ

อันตรายยิ่งกว่าวิญญานร้ายหรือโคอิเสียอีก

เหล่านักปราบมารจำนวนมากที่มีพนักงานของหน่วยสืบสวนเป็นศูนย์กลาง ต่างถอนหายใจกันอย่างหนักอก

นั่นแหละองค์กรคุ้มครองวิญญาน

มันเป็นสถานที่ที่เหมาะสมจะเป็นฐานที่มั่นของอันโดร-
มาเลียส เฝ้ามารที่เรียกตัวเองว่าเป็นผู้ควบคุมความยุติธรรม

นางิสะเองก็คิดว่า เฝ้ามารกับองค์กรคุ้มครองวิญญาณ
มีความเชื่อมต่อกันอยู่ตั้งแต่แรกแล้ว แต่ว่า.....

“ดันเป็นเมย์ฟุคุเรนจังนี่หรอ.....เรื่องใหญ่กว่าที่คิด
อีกนะ”

นางิสะทำหน้านิ่วพลงหันดวงตาเหมือนปลาตายไป
ทางทาหาราเบะ

“ตอนนี้มีกำลังรบที่ใช้งานได้อยู่แค่ไหน?”

อีกฝ่ายเป็นองค์กรคุ้มครองวิญญาณ ฉะนั้นคนที่จะถูก
เลือกเป็นผู้บัญชาการในภาคสนามต้องเป็นนางิสะไม่ผิดแน่
ทาหาราเบะตอบคำถามของนางิสะที่คำนึงถึงเรื่องใน
อนาคตอย่างชัดเจนว่า

“ตอนนี้ผู้นำตระกูลทาหาราเบะของพวกเรา ท่าน
ทาหาราเบะ สุกุกะ, ผู้นำตระกูลของสิจิมิคาโดะ ท่านสิจิมิ-
คาโดะ ฮาเรจิกะ และผู้รับผิดชอบเรื่องุ่นวายในคราวนี้ ท่าน
วาระชิเบะ เทมาริ กำลังรอคำสั่งสำหรับการเคลื่อนไหวได้
ทุกเมื่อครับ”

“จันเองหรอ สิบสองปรมาจารย์สายสวรรค์คนปัจจุบัน
สามคนนั่นหรอ”

มันเป็นกำลังรบที่เกินพอสำหรับปฏิบัติการหนึ่ง

โดยเฉพาะสิจิมิคาโดะ ฮาเรจิกะนั้น เป็นนักรบมาก
ประสบการณ์ที่เหนือกว่านางิสะในด้านการต่อสู้ทางวิญญาณ

กับคนอื่น ส่วนวาราชิเบะ เทมาริมิพลังในระดับเล่นโกงอยู่ ถ้าหากจะโจมตีฐานใหญ่ขององค์กรคัมครองวิญญาณละก็ การที่ทาหาราเบะ สุกุกะที่ชำนาญด้านการฝ่าทะลวงมาเข้าร่วมด้วยนั้น เรียกได้น่าอัศจรรย์ใจที่สุด

แต่ว่า

“.....ยังไม่พอ”

นางิสะเห็นว่าการที่สามารบที่สามารถรับมือได้แม้แต่กับสเกล 7 นี้ มันยังไม่เพียงพอ

เพราะว่าอีกฝ่ายเป็นเมย์ฟุคุเรน องค์กรคัมครองวิญญาณที่ใหญ่ที่สุดในญี่ปุ่น มันคือฐานหลักของพวกเขา

ไม่อาจรู้ได้เลยว่าจะมีอาชญากรวิญญาณหลบซ่อนอยู่มากเพียงใด และหากมีอันใดมาเสียชีวิตด้วย ก็มีความเป็นไปได้สูงว่าจะมีอาชญากรวิญญาณระดับพิเศษอย่างคาชิมา เรย์โกะและภิกษุสาปมรณาอยู่ด้วย

และที่สำคัญที่สุดคือ ศัตรูมีผู้มีส่วนอยู่

แถมยังเป็นผู้มีส่วนที่มีพลังความโชคร้ายที่ลบล้างได้แม้แต่ความโชคร้ายระดับชีโกงของเทมาริ

ดังนั้นจึงมองได้อย่างเดียวว่า กำลังรบในปัจจุบันนี้ไม่เพียงพอ

แถมนางิสะยังมีความกังวลใจอยู่หนึ่งอย่าง

“ค้นหาแหล่งกบดานได้เร็วเกินไปแล้ว”

“.....คิดอย่างนั้นจริง ๆ ด้วยสินะครับ”

ทาหาราเบะแสดงความเห็นด้วยกับเสียงกระซิบของนางิสะ

ถึงหน่วยค้นหาจะเป็นห้วงกะทิที่มีเทมาริและตระกูลไซมะ อยู่ด้วย แต่เรื่องมันดำเนินการได้อย่างราบรื่นเกินไปทั้งๆ ที่ กำลังสู้กับตัวตนทางวิญญาณระดับสูงที่กำลังปั่นหัวพวกตน ไม่หยุด

จงใจบอกให้รู้ฐานที่มัน

มีความเป็นไปได้ว่ากำลังจะล่อให้ไปที่นั่น

พอคิดเช่นนั้นแล้ว ก็มีแต่ต้องตัดสินใจว่ากำลังรบใน ปัจจุบันไม่เพียงพอเอาเสียเลย

แต่หากดำเนินการอย่างรอบคอบเกินไป ระเบิดเวลา ของชั้นส่วนอาจจะระเบิดขึ้นมา และที่สำคัญที่สุด ห้องที่ต่างๆ ที่ถูกดึงตัวนักปราบมารระดับสูงไป จะไม่อาจทานได้ไหว

แม้จะต้องใช้วิธีไร้สามัญสำนึกไปบ้าง ก็จำเป็นต้อง รวบรวมกำลังรบในการโจมตีแบบสายฟ้าแลบ

“นี่ รวมถึงสิบสองปรมาจารย์สายสวรรค์ด้วย มีใครมา เป็นกำลังรบเพิ่มเติมให้ได้อีกไหม?”

นางิสะถามทาหาราบะอีกครั้ง

ทาหาราบะมีความลังเลก่อนจะตอบ

“.....ในการเรียกรวมตัวฉุกเฉินเมื่อวาน มีทีมที่เสนอ ตัวอย่างรวดเร็วอยู่หนึ่งทีมครับ”

“ทีมไหนกันนะ?”

“ทีมหน่วยฝึกงานจริงของฟุรุยะ ฮารุฮิสะและไอชะ มิซากิ”

“.....เจ้าพวกนั้นนั่นแหละอ ก็จริงที่พวกนั้นช่วยเอนจูจาก

ฮาซึอิเมะ คากามิมาได้เนะ”

กำลังรบที่ถูกเอ่ยออกมานั้น เดิมทีเป็นทีมฝึกงานของนักเรียนที่ไม่เหมาะสมกับศึกนี้เลย

แต่นางิสะกลับคำนึงถึงข้อเสนอบ้าบอขึ้นอย่างจริงจัง

“.....ถ้าเป็นไปได้ว่าจะไปกับดักแล้วละก็ อาจต้องบุกอย่างเต็มกำลังก็ได้”

ฟุมิอิริ ซากุระที่เป็นศิษย์รักก็เคยถูกเผ่ามารทำร้ายด้วยซึกิเริ่มเบื่อกับการเคลื่อนไหวลับหลังของเผ่ามารแล้ว

แม้ว่าทีมของโซยะ มิซากะจะเป็นทีมนักเรียนประสบการณ์น้อย แต่ในแง่พลังการรบ จะเรียกว่าเป็นระดับสูงสุดของวงการแล้วก็ได้ พวกเขามีผลงานมากเกินพอ ทั้งการชำระล้างวิญญาณโคอิสเกล 6 สองตัว, การขับไล่คาซึมา เรย์โกะและอันโดรมาเลียส, การจับกุมฮาซึอิเมะ คากามิ

บางทีอาจจะใช้เป็นเหยื่อล่อให้อันโดรมาเลียสโผล่หน้าออกมาให้ถูกปราบได้

แม้ว่าพวกเขาจะมีใบอนุญาตจริง แต่ไม่เคยมีการให้นักเรียนมาร่วมปฏิบัติการอันตรายแบบนี้มาก่อน

ไม่ใช่แค่นั้น เรื่องที่จะให้ฟุรุยะ ฮารุฮิสะและโซยะ มิซากิเข้าไปในสนามรบที่เกี่ยวข้องกับโบราณวัตถุแห่งราคะที่ไม่อาจรู้ได้ว่าจะเป็นยังไง ต่อให้ลงเอยในฐานะอดีตสิบสองปรมาจารย์สายสวรรค์ (และซากุระที่เป็นศิษย์รักต้องตามฟุรุยะ ฮารุฮิสะไปด้วยแน่) แต่นี่ไม่ใช่สถานการณ์ที่ลงเอยได้

ตราบไตที่คุซุโนะสะ คิคุโนะกับโซยะ มายุมิที่เป็น

ผู้ปกครองของพวกเขาและเป็นสิบสองปรมาจารย์สายสวรรค์ ไม่คัดค้านอย่างรุนแรง นางิสะตัดสินใจได้แล้วว่า แม้จะต้อง บังคับกันบ้างก็ต้องให้พวกเขาร่วมทีมบุกโจมตีให้ได้

“สึจิมิคาโตะ ฮาเรจิเกะ, ทาหาราบะ สุกุสะ, วาราชิเบะ เทมาริ และทีมของโซยะ มิซากะ จะเป็นศูนย์กลางของทีมบุกโจมตี รับผิดชอบการเรื่องต่างๆ ที่รวมถึงเรื่องการกล่อมตระกูลคุซุโนะสะกับตระกูลโซยะทันทีด้วย”

“รับทราบครับ”

การบุกเข้าองค์กรคุ้มครองวิญญาณขนาดใหญ่ โดยมีศูนย์กลางเป็นสิบสองปรมาจารย์สายสวรรค์สามคนและทีมของนักเรียน

กำลังแปลกประหลาดอย่างเหมาะสมกับสถานการณ์ที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนถูกส่งออกไป สมาคมจึงยิ่งวุ่นวายขึ้น

2

ระหว่างที่มีการเตรียมตัวการบุกตรวจสอบฐานที่มั่นของ เมย์ฟุคุเรน องค์กรคุ้มครองวิญญาณขนาดใหญ่ที่สุดในประเทศ ด้วยข้อสงสัยว่าพวกเขาลักพาตัวเด็กสาวที่ถูกโบราณวัตถุแห่ง ราชะของราชาซึกิควิบัลเข้าถึง

หลังจากได้ยินว่าทีมฝึกงานจริงของพวกเขาฟุรุยะคุง ถูกสั่งให้เป็นกำลังรบหลักของทีมบุกโจมตี ฉันคิดว่ามันต้องเป็นเรื่องผิดพลาดอะไรแน่ๆ จนไม่อาจยับยั้งตัวไปได้คนหนึ่ง

แต่พอถามคนของตระกูลคุชโนะฮะที่สังกัดอยู่กับหน่วยสืบสวน มันเป็นเรื่องจริงที่นางิสะจะบังคับให้พวกฟุรุยะคุงเข้าร่วมปฏิบัติการ อีกทั้งยังขออนุญาตมาจากคุณยายแล้วกำลังเตรียมตัวอย่างรวดเร็วอยู่ด้วย

ทั้งๆ ที่ตอนแรกบอกว่าจะจัดการโดยไม่ให้พวกฟุรุยะคุงเข้าร่วมปฏิบัติการคั่นหาวาราชิเบะ เอนจูได้แท้ๆ นี่มันยังงัยกัน และที่สำคัญที่สุด คุณยายยอมอนุญาตให้เข้าร่วมปฏิบัติการได้

คนที่สั่งอย่างเข้มงวดว่าไม่ให้ฉันเล่าความจริงเรื่องขึ้นส่วนให้ฟุรุยะคุงรู้ คือคุณยายเองไม่ใช่เหรอ

ฉันโทรไปประท้วงกับคุณยายโดยที่ยังสับสนไม่หาย

“หมายความว่ายังงัยกันคะ คุณยาย! ทำไมถึงอนุญาตให้ฟุรุยะคุงเข้าร่วมปฏิบัติการช่วยเหลือหาวาราชิเบะ เอนจู!”

ฉันเร่งเสียงใส่คุณยายผ่านทางโทรศัพท์ ทั้งที่รู้ว่าตัวเองกำลังใช้อารมณ์อย่างน่าสมเพชอยู่

แต่ราวกับคุณยายคาดเดาอารมณ์ของฉันได้อยู่แล้ว

“เรื่องมันช่วยไม่ได้ เป็นตามที่นางิสะบอกนั่นละ สถานที่ที่เผ่าमारไปหลบซ่อนตัวกับผู้มีขึ้นส่วน คือฐานหลักของเมย์ฟุคุเรน กรณีที่เลวร้ายที่สุด มันอาจเป็นภารกิจที่อันตรายจนไม่รู้เลยว่าต่อให้พวกเจ้าหนุ่มร่วมงานด้วย จะมีกำลังรบพอหรือเปล่า พวกเราจะเมินกำลังรบที่ชำระล้างสเกล 6 และวิญญาณโคอิไปไม่ได้”

“.....ถ้าหากเป็นภารกิจอันตรายขนาดนั้นแล้ว คุณยาย

เข้าร่วมงานด้วยตัวเองก็ได้ไม่ใช่คะ?”

“โทษทีนะ แต่ทำได้ยากเสียแล้วละ”

คุณยายถอนหายใจเบาๆ และปฏิเสธข้อเสนอของฉัน

“มีข่าวว่า มีเรือผีจำนวนมากกำลังมุ่งหน้าไปทางทะเลแถบโอกินาวะ รวากับจะฉวยโอกาสที่ภายในประเทศุ่นวาย คงจะเป็นฝีมือของพวกฝั่งแผ่นดินใหญ่ แต่คราวนี้มันมีขนาดใหญ่ เดิมทีอาคมของฝั่งแผ่นดินใหญ่นั้นมีส่วนที่ยังเป็นปริศนาอยู่มาก ทางรัฐบาลได้สั่งให้ย้ายเป็นคนไปรับมือเพื่อความแน่นอนในฐานะงานป้องกันประเทศ จึงปฏิเสธไปไม่ได้”

เท่าที่ได้ยิน แถบทะเลฮอกไกโดและบริเวณทะเลญี่ปุ่น ก็เกิดเรื่องคล้ายกันขึ้น สิบสองปรมาจารย์สายสวรรค์ส่วนใหญ่จึงจำเป็นต้องไปรับมือทางนั้น

และตระกูลชิยะที่น่าจะสามารถใช้ชิกงามิเข้าร่วมรบในหลายๆ แห่งได้พร้อมกันนั้น หลายวันนี้พวกเขาต้องทำงานหนัก จนต้องฟื้นฟูพลังวิญญาณ เดิมทีพวกเขาเป็นตระกูลที่พลังขึ้นลงได้อย่างรุนแรง และมีโอกาสแค่ห้าสิบห้าสิบที่จะฟื้นฟูพลังทันในวันเริ่มแผนการ จึงไม่อาจให้พวกเขาเป็นศูนย์กลางของปฏิบัติการได้ คุณยายเลยสนับสนุนให้พวกฟุระคุงไปร่วมปฏิบัติการด้วย

“และที่สำคัญที่สุด พวกเจ้าหนูเป็นห้วงวาระชิเบะ เอนจู จนหัวแข็งอย่างที่สุด ตอนนี้ไม่มีกำลังพอจะไปห้ามความมุทะลุของพวกมันได้ เพราะอย่างนั้นก็ไม่มีทางห้ามพวกเจ้าหนูได้อย่างแน่นอน”

“แต่ว่า.....”

“คาเอเดะ”

คุณยายเอ่ยร่าเริงกับจะเกลี้ยกล่อมฉันที่ไม่ยอมถอย

“จริงอยู่ว่าที่ผ่านมา มีการปิดบังความจริงของชิ้นส่วนจากเจ้าหนูเพราะกลัวจะทำให้คำสาปเลวร้ายลง คนบ้านโทยะก็น่าจะคิดแบบเดียวกัน แต่เจ้าหนูฮารุฮิสะและยัยหนูมิซากิเป็นมืออาชีพแล้ว มีพวกพ้องที่คอยช่วยเหลืออยู่ด้วย ตอนนี้สถานการณ์เกี่ยวกับชิ้นส่วนกำลังเปลี่ยนแปลงไปอย่างใหญ่หลวง บางทีอาจจำเป็นต้องเล่าความจริงของชิ้นส่วนให้สองคนนั้นรู้เลยก็ได้”

“.....”

“ยายเคยบอกมาตั้งแต่เมื่อก่อนแล้วว่า เจ้าหนูไม่ได้แค่นหลาน หลานน่าจะรู้ดีกว่าใครว่ามันไม่ใช่ผู้ชายใจแคบ เพราะฉะนั้นใจเย็นลง แล้วเตรียมตัวเพื่อจะช่วยเหลือเจ้าหนูในตอนที่จำเป็นจะดีกว่านะ เข้าใจใช่ไหม?”

“.....ค่ะ”

สุดท้ายต้องเค้นเสียงตอบกลับคำพูดของคุณยายที่ไม่ยอมให้ปฏิเสธได้ ก่อนจะวางสายไป

ฉันทรุดตัวนั่งลงกับพื้นแล้วก้มหน้าลง

ไม่มีทางห้ามฟุรุยะคุงไม่ให้ไปร่วมปฏิบัติการได้แล้ว

คุณยายเองก็เปลี่ยนแนวทาง จนกลายเป็นว่าต่อให้ฟุรุยะคุงรู้ความจริงของชิ้นส่วนก็ไม่ใช่เป็นไร

สถานการณ์ในตอนนี้น่าจะปิดซ่อนความจริงของ

9 786165 617550

280 บาท

DEATTE HITOTSUKI DE ZECCHO JORE!! Vol.6

by Hirofuka AKAGI

© 2025 Hirofuka AKAGI

Illustrations by Mataro

All rights reserved.

Original Japanese edition published by SHOGAKUKAN.

Thai translation rights in Thailand arranged with SHOGAKUKAN through The Kashima Agency.

แนว : คอมเมดี้

เหมาะสำหรับ : 18 ปีขึ้นไป

ไล่ผีทั้งที่จู่จุดให้ถึงสวรรค์!

แขนของซึกิคุวบัสคือ “ชิ้นส่วนที่เก่า” ที่ไม่น่าจะมีอยู่
 วาระชินะ เอนจู่ที่มีเขาของซึกิคุวบัสสิงอยู่ในร่าง ถูกเฟามาร
 อันโดรมาเลียสลักพาตัวไป ขณะที่เกิดเหตุการณ์คาดไม่ถึง
 อย่างต่อเนื่อง สมาคมนักปราบมารได้เรียกรวมตัวสืบสอง
 ปรมจารย์สายสวรรค์และวางแผนปฏิบัติการครั้งใหญ่ที่มี
 จำนวนนักปราบมารเข้าร่วมทั้งหมด 1,400 คน แต่ระหว่าง
 ที่ดำเนินปฏิบัติการช่วยเหลืออยู่นั้น คำสาปของชิ้นส่วน
 ซึกิคุวบัสเกิดมีความคืบหน้า และพลังที่ปรากฏขึ้นมาก็คือ
 คำสาปที่ทำให้คนที่ยิงกระสุนโดนมัน เกิดความอ่อนไหวขึ้น
 ถึงสามพันเท่า มันคือคำสาปที่ต้องกำจัดผู้ถูกสิงทั้งหรือปิด
 พนักเท่านั้น แต่ตัวตนของฮารุฮิสะและมิซึกิก็ยังมึนงงอยู่
 แม้จะถูกชิ้นส่วนซึกิคุวบัสเข้าสิง กลายเป็นความหวังที่จะ
 ช่วยแก้ไขสถานการณ์นี้

facebook.com/zenshucomic

www.zenshushop.com

